

Foc de sant Pere

Dij, 30/06/2011 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

Quan era petitona, recordo que celebràvem les revetlles de sant Joan, de sant Pere i de sant Jaume... “Foc de sant Pere/ foc de sant Joan/ gardeu-nos de ronya/ per tot aquest any!” deia la cançó. Després, ens vam haver de quedar només amb la de sant Joan. Quina festa, però! L’últim foc el vaig viure a Catalunya fa més de vint anys. Per això, de la mateixa manera que la meva estimada amiga [Sandra Buxaderas](#), catalana plantada a Roma com jo, [una certa enyorança pica a la porta](#) cada 23 de juny al vespre.

També per això, no em puc perdre el foc de sant Pere a Roma. Enguany estava dedicat al 60è aniversari de l’ordenació sacerdotal de Benet XVI. Els focs romans són especials. Vénen d’una tradició recuperada fa poc, després de 150 anys. El 29 de juny se celebra a la ciutat eterna la diada dels seus patrons, sant Pere i sant Pau. En ocasió d’aquesta festivitat, durant el pontificat de Sixt IV, l’any 1481 es va inaugurar l’anomenada *Girandola di Castel Sant’Angelo*. Uns focs artificials llançats des d’aquest castell romà en els quals hi van posar també, al llarg dels anys, l’enginy i l’art personalitats com Miquel Àngel o el mateix Bernini. Un espectacle sobre el qual van escriure Charles Dickens o el poeta romà Giocchino Belli, i que també va pintar Piranesi. En deien “meravella del temps”.

Castel Sant’Angelo és ja per si sol un espectacle, especialment si hi arribes caminant pel pont que duu el nom d’aquest fort i mena al castell. A l’estiu les aigües del Tíber baixen amb la calma dels segles. I, al capvespre, encara et sents més arrabassat pels grans àngels de marbre que vetllen el teu pas pel pont. Va ser el papa Gregori Magne qui va donar al mausoleu d’Adrià el nom del Sant Àngel perquè el 29 de juny de l’any 590, va veure allà dalt del fort un ésser alat i celestial que li anunciava la fi de la gran pesta, flagell de Roma en aquella època.

Trossets de pizza, parmesà, i *crostata*. Oblides la coca catalana, oblides l’enyor de sant Joan, oblides la gavina que s’estava endormiscant al fanal del pont. No pots tancar els ulls: Castel Sant’Angelo s’encén de blanc, enrojola el cel fosc, i t’endinsa en un retruc que esdevé silenci. És la Giràndola. Meravella del temps.